

Žijma bez teba

BETH GOODOVÁ

*Lima
bez teba*

Žima bez teba

BETH GOODOVÁ

Fortuna
Libri

Original title: Beth Good: WINTER WITHOUT YOU
Copyright © 2018 Beth Good
First published in Great Britain in 2018
by Quercus Editions Ltd., Carmelite House, 50 Victoria Embankment,
London EC4Y 0DZ, An Hachette UK company.
Cover © www.headdesign.co.uk
Cover photographs © Getty © Trevillion

Translation © Barbora Al Zafari, 2019
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2019

Beth Goodová si uplatňuje morálne právo
identifikovať sa ako autorka tejto knihy.

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Oľília Škvarnová

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom
autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť
so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami,
udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat',
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-936-1

PRVÁ KAPITOLA

Hanna si pomyslela, že vyzerá ako ten najsmutnejší dom na svete, cornwallský monolit s bridlicovou strechou a s tmavými oknami namiesto očí, ktoré na ne hľadeli cez novembrový dážď. *Majú aj domy svoje city?* napadlo jej, keď sa k nemu dostali bližšie a mohla si ho lepšie obzrieť. Vedel by dať dom najavo svoje emócie? Alebo sa to len zdá tomu, kto sa naň díva?

No bola to skôr otázka pre študenta psychológie. Alebo pre niekoho bystrého, ako napríklad Santos s jeho nepokojným duchom, hladným po nových informáciách, ktorý ho večne dostával do problémov. Hanna nebola žiadnou intelektuálkou ani poverčivou osobou. A jej milovaný Santos bol už preč.

Vedela len to, že Kernow House nie je tým idylickým miestom pri Atlantickom oceáne, ktoré si predstavovala v lietadle cestou z Grécka. Bola však, samozrejme, príliš slušná, aby to povedala nahlas. Nechcela zarmútiť milú Bailey, ktorá trvala na tom, že ju do tohto Bohom zabudnutého kúta zavezie. A bolo to naozaj neuveriteľne opustené miesto, len polia a lesy, a živé ploty. Odkedy opustili predmestie Pethporra, sotva narazili na nejaké iné obydlie.

Namiesto toho zvolala: „Och, Bailey, aký úžasný dom! A aký je obrovský!“ A potom s dávkou nefalšovanej obavy

dodala: „Stojí dosť blízko útesu, či nie? Viem, že ste povedali, že má veľmi dobrý výhľad na more, no toto mi pripomína skôr hniezdo pre čajky ako dom.“ So zamračeným výzorom sa odmlčala. „Treba sa v tejto časti Cornwallu obávať pobrežnej erózie? A čo zosuvy pôdy?“

Nie že by úplne jasne videla okolo seba. Predné sklo Renaultu *hatchback* sa začalo zahmlievať už v momente, keď opustili malý rušný hotel, v ktorom prespávala, kým sa nedokončia všetky papierovačky. Tentoraz to bol skôr kondenzovaný vzduch než výhľad, ako keď človek hľadá cez zahmlené okienko v saune. A predsa Hanna vedela rozoznať rozbúrený, sivý Atlantický oceán za domom, ktorý sa strácal v opare za mohutným skalnatým zrázom. *Toto veru nie je Egejské more*, pomyslela si, sledujúc, ako sa zúrivo, nemilosrdne zdvíha.

Bailey preradila na nižší prevodový stupeň, aby auto zvládlo ďalšiu zákrutu na zarastenej, zablatenej ceste. Bola jednou z právnych zástupcov Hanninej zosnulej starej mamy, a hoci postavou drobná, mala iskru a plno energie. Veľké modré oči jej rámovali dlhé mihalnice, zvýraznené hrubou vrstvou maskary, pery mala namaľované koralovočerveným rúžom a srdcovitá tvár jej žiarila zdravím.

„Viem, že to vyzerá dosť nebezpečne, ale tvoja stará mama dala pred desiatimi rokmi urobiť prieskum terénu,“ odvetila Bailey, „keď kúsok odtiaľto na pobreží došlo k malému zosuvu pôdy.“

„Malému?“

„Zopár skál zničilo plážovú chatku, zdá sa mi.“

„Och! A to je všetko?“

„V každom prípade prieskum ukázal, že sa niet čoho obávať. No aj tak dala tvoja stará mama spevniť dosť dlhý úsek

okraja zrúzu.“ Bailey sa zasmiala na Hanninom výraze tváre. Nahla sa dopredu a dlaňou utrela zarosené predné sklo, aby lepšie videla. „Prosím ťa, netvár sa tak vystrašene. Trudy Clitheroeová bola opatrná žena. Ver mi, nebola by tu zostala bývať, keby si myslela, že jej domovu hrozí, že sa zrúti do mora. No som si istá, že to dobre vieš.“

Opatrná žena.

Presný opak mňa, pomyslela si Hanna s dávkou zúfalstva. Keby bola aspoň trochu opatrnejšia, možno by bol Santos ešte nažive. A ona by sa ešte stále slnila pri bazéne vysoko nad Aténami a nemusela by civieť cez skoro horizontálne bičujúci dážď na svoje ponuré, rozpadávajúce sa cornwallské dedičstvo.

Srdce ju pri myšlienke na Santosa zaboľelo. Bol všetkým, po čom u muža túžila: bol šikovný, ambiciózny, mal rád prírodu a dobrý humor. Zároveň bol nežný a od prvej chvíle, čo sa stretli, si výborne rozumeli. Bol rovnako dobrý priateľ ako milenec, presne tak, ako to má byť. Skrátka, bol pre ňu ten pravý. Zakaždým sa jej spýtal na názor skôr, než urobil nejaké rozhodnutie, vedel ju rozosmiať, keď sa cítila zle. A vždy jej zavolať, keď vedel, že bude meškať. Nikdy nezabudol na žiadne výročie ani na jej narodeniny, zobral ju na večeru, keď nemala chuť variť, a často jej dával kvety či bonboniéry alebo kupoval nádherné nové šaty. Len preto, lebo ju miloval a chcel ju rozmaznávať, ako sám vravel.

Opísať Santosa ako ideálneho muža však nepostačovalo. On bol viac než ideál, bol to dokonalý muž, s ktorým chcete dospieť a zostarnúť. Boli by spolu veľmi šťastní, keby do toho nezasiahol osud a nezavial ju namiesto toho do Cornwallu. Ako voľajaké pokánie za hriech, ktorý nespáchala. Hanna

vedela, že už nikdy nenájde takého muža ako Santos. Nie, kým bude nažive.

A ani nemala v úmysle sa o to pokúšať.

„Vôbec som svoju starú mamu nepoznala. Nikdy som ju nestretla.“ Chvíľu zaváhala, keď si uvedomila, ako zvláštne to musí znieť. „Mama mi povedala, že zomrela, ešte keď som bola dieťa.“

„To je hrozné.“

„Predpokladám, že mama na to mala svoje dôvody. Len netuším aké.“ Hanna sa mrzuto zahľadela na zahmlené predné okno so želaním, aby lepšie videla. „Už sa jej na ne nemôžem spýtať, pretože je tiež mŕtva.“

„To je naozaj smutné.“ Odrazu Bailey v zákrute dupla na brzdu a potichu zahromžila, postoj tela sa jej v sekunde zmenil. „Och, dočerta! Dnes nie! Ten prekliaty, hnusný chlap!“

Hanna, ktorá si práve utierala okno na strane svojich dverí, sa na ňu obrátila s údivom, nechápajúc, čo sa deje. Potom sa zahľadela cez hustý dážď. „*Prekliaty, hnusný chlap?*“ zmätene zopakovala. Niečo veľké a biele im blokovalo úzku cestu. No nebol to muž. Skôr to vyzeralo ako... „Čo je to?“

„To bude asi práčka.“

„To vidím.“ Hanna sa na tú ozrutu zadívala. Mala pocit, že jej začína šibať. „Chcela som iba povedať, čo, došľaka, to tu robí? Rovno v strede cesty.“

„Snaží sa nám zabrániť v ceste do Kernow House, predpokladám.“

„Ale kto by nám chcel zabrániť v ceste?“

„No kto asi?“ Aj Bailey hľadela na práčku a na hustý dážď, ktorý bubnoval po jej povrchu ako krupobitie. Ruky jej klesli. „Okej, fajn, ako myslíš. Mám na zadnom sedadle pršíplášť.“

Tak ho asi radšej vyberiem a pokúsím sa tú prekliatu vec odlačiť nabok. A uvidím, či sa mi podarí prejsť popri nej autom.“

„To sa ti samej nikdy nepodarí.“

„Ale pokúsiť sa o to môžem.“

„Takéto vecičky vážia aj tonu,“ poznamenala Hanna. „Ich základom sú betónové časti, ktoré im bránia poskakovať počas žmýkania.“

Bailey sa na ňu vážne zadívala. „Nemôžem od teba predsa žiadať, aby si v tomto príšernom počasí vyliezla z auta, Hanna. A už vôbec nie, aby si mi pomáhala ťahať práčku z blata.“

Vyzerala veľmi odhodlaná, aspoň tak sa Hanne zdalo, a tá jej vehemencia na ňu urobila dojem. Bailey mala okolo dva-dsaťpäť, možno o dva-tri roky menej než ona. No prísny nohavcový kostým čiernej farby s bielou blúzkou ju z neznámeho dôvodu robili ešte mladšou, ako keby sa prezliekla za niekoho, kým nie je.

Pri stretnutí s Bailey v právnickej firme z nej Hanna mala pocit, že všetko robí rada presne a úzkostlivo. Možno ju čakalo nejaké povýšenie alebo v tom bolo niečo iné, čo nevedela pochopiť. A možno bola Bailey jednoducho vždy taká nervózna a upätá. *Nečudovala by som sa, ak by jej cestu pravidelne blokovala biela technika*, pomyslela si a opäť začala skúmať dažďom ťažko skúšanú práčku, ktorá stála len pár metrov pred nimi.

Kto ju tam len mohol nechať? A prečo? Myslel, zvyčajne vcelku produktívna, sa jej odrazu úplne vyprázdnila. No skutočne zvláštne bolo, že hoci Bailey vyzerala naozaj nahnevaná, tá zábrana v strede cesty ju neprekvapovala. Skoro ako keby predpokladala, že sa niečo také stane.

Ten prekliaty, hnusný chlap!

Už táto veta naznačovala, že Bailey mala veľmi jasnú predstavu o tom, kto ju tam nechal. Z nejakého dôvodu to však ďalej nijako nerozvíjala.

„Si naša klientka,“ pokračovala Bailey tónom, ktorý nezniešol odpor. „Skrátka, nebolo by to profesionálne, keby som ťa nechala zmoknúť.“ Zhlboka sa nadýchla. „Nie, toto je môj problém. Zostaň tu v suchu a ja...“

„... sa totálne premočím?“

Bailey, ktorá si práve odhodlane natáhovala plášť do dažďa, na chvíľu zastala a pozrela sa na ňu. „Vari máš nejaký lepší nápad?“

„Môžeme tu auto nechať a ísť peši.“ Hanna sa snažila odhadnúť vzdialenosť medzi Renaultom a starým domom s verandou prekrytou lákavou strieškou. Hodila pohľad na svoje pohodlné rifle a tričko, odev hodiaci sa viac do Grécka než na vidiek severného Cornwallu, a spravila grimasu. *Mala by som sa naučiť umeniu prispôbiť sa*, povedala si. „Zmokneme obidve, ale iba na pár minút. A kým si obzrieme dom, hádam sa dážď trochu upokojí.“ Pozorne sa zahľadela na zamračenú oblohu, plnú čiernych oblakov, a s predstieraným optimizmom dodala: „Možno dokonca prestane pršať.“

„Prestane pršať?“ Bailey sa divoko rozosmiala. „Ty si očividne nikdy predtým nebola v Cornwalle, však?“ Napriek tomu však súhlasila s návrhom a už o chvíľu obidve bežali ako opreteký cez mláky a prudký dážď k domu. Pri behu Hanna zrazu zvrátila nos, pretože ju ovalili rôzne pachy. Zväčša poľnohospodárskeho charakteru, ako by pohľadavo povedala jej matka. Tá v Kernow House vyrástla, no v pätnástich ušla z domu a našla si prácu v Londýne. Veľmi výrazne dávala najavo svoju nenávisť k vidieku, zvlášť ku Cornwallu, a to

z dôvodov, ktoré presahovali Hannino chápanie. Jej pripadal Cornwall ako nejaké mýtické miesto, hoci pravda bola, že ho doteraz nikdy nenavštívila.

Mýtické... A veľmi, veľmi mokré.

* * *

Na verandu síce dorazila prvá, ale takmer bez dychu. Naraďostene sa rýchlo vrhla pod striešku a potom sa na seba zdesene zahľadela. „Achjaj, veď by som sa mohla zúčastniť súťaže Miss mokré tričko! Som úplne mokrá.“

„Si v poriadku?“ Bailey na ňu ustarostene hľadela.

„Je mi dobre. Len mi trochu došiel dych.“ Potriasla mokrými vlasmi zo strany na stranu ako pes, keď sa chce vysušiť. „A potrebujem uterák.“

Bailey si zahryzla do pery a podala jej balíček papierových vreckoviek. „Hádam aspoň trochu pomôžu. A hore asi sú nejaké uteráky, ktoré môžeme použiť. Mám dojem, že ležali na skrinke. No neručím za to, v akom sú stave.“

„Vďaka.“ Hanna sa uškrnula, neúspešne stierajúc kvapky vody z čela vreckovkou nie väčšou ako jej dlaň. „Moja chyba. Mala som si kúpiť nejaké gumáky a pršiplášť, hneď ako som vystúpila z lietadla.“ Márne sa snažila zoškrabať blato z tenisiek. „No aspoň že nemám obuté topánky na vysokých opätkoch. Inak by som asi skončila uviaznutá v nejakej mláke.“

„Mrzí ma to.“

„Nemusí, to predsa nie je tvoja chyba. Viniť za to treba človeka, ktorému patrí tá hlúpa práčka. Lepšie povedané, patríla.“ Hanna zagánila na spotrebič, ktorý na ich zlosť ešte stále postával pred Bailiným autom rovno v strede jedinej cesty, ktorá viedla k domu. „Chcem tým povedať, že nechápem, kto

vyhodí kus bielej techniky len tak uprostred cesty.“ Podráždene potriasla mokrou ofinou. „Takto sa v Cornwalle rozdávajú reklamné letáky?“

Bailey neodpovedala hneď. Práve sa zamestnávala odomykaním vchodových dverí obrovským zhrdzaveným kľúčom. Alebo sa o to aspoň pokúšala, keďže to vyzeralo skôr tak, že sa jej to nepodarí. „Prepáč?“ Hodila pohľadom ponad plece na práčku a tajomne poznamenala: „Nie, nie je to rozdávanie letákov. Ale netráp sa tým, prosím.“ Zámka konečne povolila a ona so širokým úsmevom potlačila dvere. Jej úlava bola priam hmatateľná. „A sme tu. Toto je Kernow House. A je celý tvoj, čoskoro už aj na papieri.“

„Čaká ma ešte veľa vybavovačiek?“

„Posnažíme sa ti to uľahčiť. Nech sa páči, až po tebe.“ Bailey gestom naznačila Hanne, že má vojsť, a vzápätí ju nasledovala. Opäťky jej klopkali po bridlicovej dlážke a rušili ťaživé, prašné ticho, ktoré akoby už celé stáročia obývalo tento dom. „Šéf ma požiadal, aby som ťa previedla domom aj jeho okolím a odpovedala na akékoľvek tvoje otázky. Tak sa pýtaj.“

Hanna sa až prikrčila pri predstave, že by išlo o skutočnú prehliadku domu a rozhodovanie sa, či si ho kúpi. „Nepotrebujem...“

„To je súčasť našich služieb, naozaj.“ Bailey sa na ňu priateľsky usmiala, rozpustila si mokrý vrkoč a začala si žmýkať končeky vlasov. „Dobre teda, tak len rýchla prehliadka so mnou ako so sprievodkyňou. Na prízemí je položená bridlicová dlažba Delabole, s výnimkou dielne, kde je dlážka z betónu. Na poschodí je pôvodná drevená dlážka. Po pravej strane máš obývačku s kachľami na drevo. Naľavo je jedáleň s otvoreným kozubom. Priamo pred tebou sa nachádza kuchyňa

a nejake komory. Len prednedávnom v dome namontovali piecku značky Aga a ručnú pumpu, ktorá ťahá vodu rovno z vrtu pochádzajúceho ešte z osemnásteho storočia.“

„Čože? Ručná pumpa?“ zopakovala Hanna. „Ani som netušila, že niečo také existuje. To tu nakrúcali *Poldark* alebo nejaký podobný seriál?“

„Prepáč, netuším.“ Bailey nasadila ospravedlňujúci výraz tváre. „Ako som už povedala, Aga je nová, ale k vymieňaniu potrubí sa tvoja stará mama, bohužiaľ, nikdy nedostala. Ani elektriny, ktorá by akútne potrebovala opravu.“

Po stlačení archaicky vyzerajúceho vypínača sa zdesená Hanna mohla presvedčiť, že žiarovka nad jej hlavou zostala tvrdohlavo nerozsvietená.

Bailey pokývala hlavou. „Veru tak, elektrina je v tejto chvíli úplne vypnutá.“

„Vynikajúco!“

„No dá sa to vyriešiť jedným telefonátom do kancelárie. A môžem ti dať kontakt na miestneho elektrikára, ak budeš chcieť,“ nápomocne povedala Bailey pri pohľade na jej sklamanú tvár. „Dá ti dobrú cenu.“

„To by mi veľmi pomohlo, vďaka.“

„S radosťou.“

Hanna po špičkách prebehla po lesklej bridlicovej podlahe, pričom zanechávala za sebou zablatené stopy, a nazrela do obývačky. Bola to veľkorysá miestnosť s dreveným pódiom, so starožitnými kreslami, s veľkým dvojkrídlovým oknom a s čalúnenou sedacou súpravou pri okne. V kachliach na drevo síce nehorel oheň, ale stáli na peknom podstavci z čiernych bridlíc a ich otvorené dvierka ponúkali pohľad na pozametанú mriežku.

Ak tu mám zostať, budem potrebovať nejaké pohodlné sedáčky, pomyslela si Hanna.

Ak zostane.

„Delabole?“ zopakovala, keď sa s obdivom zohla ku kamennej dlažbe. Teda na mieste, kde ju nezablatila.

„To je názov cornwallského kameňolomu, kde sa ťaží táto bridlica. Odtiaľto je to iba niekoľko kilometrov popri pobreží.“ Bailey si vyzliekla príšplášť a tak odhalila malý zápisník, ktorý si síce pripla na sako predtým, než sa rozbehla do dažďa, no napriek tomu bol celý zmáčaný, s pokrútenými roškami. Hanna si cez jej plece prečítala názov právnickej firmy Knutson Solicitors, po ktorom nasledoval zoznam napísaný drobným hustým písmom.

„Môžeme začať?“ Bailey uhladila papier a začala čítať zo zoznamu, pričom sa vrátila do vstupnej haly a odtiaľ kráčala do jedálne. „Vybavenie jedálne.“ Roztvorila dvere. „Jeden starožitný jedáľenský stôl s ôsmimi stoličkami. Príborník so strieborným servisom, z ktorého päť kusov chýba. Dva strieborné svietniky a jeden veľký cínový podnos, všetko zo začiatku devätnásteho storočia. Hodiny po starom otcovi...“

„Prosím ťa,“ s úsmevom ju prerušila Hanna. „Nechcem byť neslušná, ale nemusíš to robiť. Môžem si to všetko prezrieť aj sama. Potrebovala by som najprv pár minút iba...“

Chcela dodať počúvať dom, no radšej sa nad tým lepšie zamyslela. Bailey bola veľmi milá, priateľská a ochotná pomôcť, no nepôsobila na ňu ako človek s citom pre atmosféru. A toto miesto atmosféru malo. Nie smutnú, ako sa obávala predtým, než vstúpila dnu, ale naopak – teplú, priateľskú. Akoby Kernew House očakával jej príchod, čo bolo svojím spôsobom trochu strašidelné, no nijako ju to nerušilo.

„Na zorientovanie,“ dodala nepresvedčivo.

„Samozrejme.“ Bailey zavrela dvere do jedálne a strčila si zápisník pod pazuchu. Hanne sa uľavilo, že nevyzerala urazene. „To je absolútne pochopiteľné. Vyber sa rovno na prieskum. Nikam sa neponáhľaj. Počkám na verande, kým skončíš.“

„Ďakujem ti.“

Bailey zostala stáť pri vchodových dverách a placho sa na ňu usmiala. „Vyzeráš presne ako ona, vieš o tom?“

„Prosím?“

„Ako tvoja stará mama Trudy.“

„Takže ty si ju poznala?“

„Och, každý tu poznal Trudy Clitheroeovú. Hoci, ak mám byť úprimná, v Pethporre pozná každý každého. A všetko o každom vie. Je to malé miesto. No taký je celý Cornwall. Neexistuje tu nič také ako súkromie či tajomstvá.“ Bailey sa zahľadela na tmavé točité schody, ktoré viedli na poschodie, a zamyslene dodala: „No azda zopár tajomstiev. V starých domoch, ako je tento.“

Možno má táto právna zástupkyňa predsa len cit pre atmosféru.

„Pravdepodobne,“ prikývla Hanna.

„Pravda je, že pred pár rokmi sa niečo hovorilo o tajnej chodbe priamo tu v dome,“ dodala Bailey a žmurkla na ňu. „Taká miestna legenda, vieš si predstaviť. Všade sme ju hľadali, ale nič sme nenašli. Hádám budeš mať viac šťastia.“

„No super. Práve som sa začala báť. Ďakujem pekne.“

„Prepáč, je to asi len nejaká hlúposť, netráp sa tým.“ Bailey sa na moment odmlčala a na tvári sa jej objavil vážny výraz. „V každom prípade tvoja strata ma mrzí. Všetkých nás to mrzí.“

„Všetkých?“

„Knutson Solicitors... Vlastne všetkých v Pethporre.“

„Ďakujem,“ povedala Hanna zachrípnutým hlasom, dotatá Bailiným úprimným výrazom tváre. Cítila sa ako podvodníčka, keďže Trudy, kým ešte žila, vôbec nepoznala. No nemala pocit, že toto je tá správna chvíľa na pripomínanie niečoho takého. Preto len dodala: „Je to od teba veľmi milé.“

* * *

Keď Bailey odišla, Hanna sa pomaly zvrtila na päte a započúvala sa do dažďa, ktorý bubnoval po streche a oknách. Nebola si istá, ktorú miestnosť chce vidieť ako prvú. Jedáleň so starožitným stolom a s príborníkom? Alebo poschodie, zahalené do tajomných tieňov? Aj kuchyňa vyzerala lákavo, hoci trochu zastarano. Ako kráčala po chodbe, zanechávala za sebou ďalšie stopy od blata na dlaždiciach. Potisla kuchynské dvere, ktoré hlasno zavrzgali. Staré, zhrdzavené pánty. Pomyslela si, že nesmie zabudnúť kúpiť nejaký olej na namazanie.

Uprostred miestnosti stál starožitný dlhý borovicový stôl, ktorému, okrem stoličiek, chýbala aj jedna noha a roh mal podopretý kopou zaprášených kníh. Ale drevo bolo krásne. *Stojí za to ho zachrániť*, pomyslela si. Okrem vcelku novo vyzerajúcej Agy tyrkysovej farby bol dôkazom toho, že je to kuchyňa, iba biely keramický drez Belfast, hlboko zasadený do neomietnutej kamennej steny, ktorý bol na viacerých miestach popraskaný, a nad ním ručná pumpa. *Aká nádherná nostalgia*, pomyslela si Hanna uštipačne a skúsila pohýbať rúčkou na pumpe. Cez guču pavučin vytryskla voda. Ak bude používať toto monštrum viackrát denne, ušetrí za posilňovňu. No nevedela si sama seba predstaviť, ako horlivo pumpuje vodu

vždy, keď si chce urobiť šálku čaju alebo uvariť zemiaky. Nič sa nedá robiť, bude sa jej musieť zbaviť.

Ani bez kvalitne urobenej elektriny sa nezaobíde. Vlastne elektrina musí byť úplne prvá na zozname. Hoci sa Hanne celkom páčila predstava, ako sa zakráda tým starým domom len vo svetle sviečok, sťa nejaká postava z románov Jane Austinovej, v istej chvíli si predseda bude potrebovať nabiť telefón či laptop. Nehovoriac o pozeraní televízie a o internete. Z používania týchto starých zásuviek by bola nervózna, pretože by si nebola istá, či jej nehrozí nebezpečenstvo požiaru.

Po nazretí do dvoch bočných miestností, zaprášených komôr, z ktorých jedna sa chladom podobala väčšmi na márnicu než na komoru, potrebovala Hanna trochu povzbudiť, a preto sa vrátila do vstupnej haly. „Je v tejto oblasti super-rýchle pripojenie na internet?“ zavolala na Bailey cez otvorené predné dvere.

Odpoveďou z verandy však bolo len akési tlmené zafrflanie.

„Budem to považovať za nie,“ zamrmala a vybrala sa k točitému dubovému schodisku, zvedavá, ako budú vyzerat' horné izby. A bola tu aj povala, aspoň tak si to pamätala z milého, rukou nakresleného plánu domu, ktorý bol priložený k listu od pána Knutsona.

Hanna na chvíľu zastala, s jednou rukou položenou na starom drevenom stĺpiku zábradlia na začiatku schodiska. Nechcelo sa jej veriť, že toto všetko teraz patrí jej. Nikdy predtým žiadnu nehnuteľnosť nevlastnila. Nikdy nemala ani vlastné auto, hoci vodičský preukaz si spravila ešte ako osemnásťročná. Dom v Grécku patrila Santosovým rodičom. A teraz bude mať celý tento dom sama pre seba. Aj keď pozemok k nemu je veľmi malý. Väčšina okolitých lesov a polí sa totiž

predala už pred rokmi susednému farmárovi. Aspoň tak jej to vysvetlil pán Knutson v telefonáte, keď s ním chcela prediskutovať svoje dedičstvo. No za domom bola nádherná, hoci zarastená záhrada. Hanna ju zazrela cez kuchynské okno a už na prvý pohľad sa jej zapáčila. Živo si vedela predstaviť, ako v nej po niekoľkých úpravách bude za pekného počasia vešať bielizeň, opaľovať sa na ležadle a hľadiť na more...

Na pôde jej aj tak nezáležalo. O hospodárení na farme nič nevedela a o záhradkárčení len veľmi málo. Najbližšie sa k nemu dostala asi ešte ako študentka, keď sa starala o niekoľko izbových rastlín. Aj to bez veľkého úspechu, ak by to tie smutné chúďatka vedeli dosvedčiť.

V srdci ju náhle bodlo, keď si uvedomila, aký by to bol rozdiel, keby tu stála so Santosom. Keby sa oni dvaja nakoniec spolu usadili. A založili si rodinu. Možno by sa dokonca aj zobrali. Nikdy neboli veľkí fanúšikovia tradičného rozdelenia rolí, no nedalo sa poprieť, že Santos by pravdepodobne hneď vedel, čo všetko tu treba opraviť. Azda by to dokonca dokázal aj sám. A ona by sa necítila taká osamelá a vystrašená, keby ho mala po svojom boku. Spoločne by prebádali dom po starej mame, prechádzajúc ruka v ruke z izby do izby, s úsmevom od ucha k uchu ako dvaja blázni tešiacy sa z toho, aké šťastie ich postretlo. Skutočný domov pre nich dvoch, s výhľadmi na more berúcimi dych. Bola to predstava, o ktorej si často šepkali v posteli, keď si túžobne prezerali ponuky nehnuteľností, pričom šetrili každý cent a dúfali, že sa ich podnikanie viac rozbehne a oni si jedného dňa budú môcť dovoliť kúpiť skromný mestský byt.

A teraz tu stála sama v tomto nádhernom cornwallskom dome.

Santos jej veľmi chýbal. No čo iné jej zostávalo, než prebíjať sa, predstierať statočnosť a schopnosť všetko zvládať aj bez neho?

Keď sa rukou opäť dotkla zábradlia, zazdalo sa jej, že na poschodí počuje nepatrný zvuk. Skoro nepostrehnuteľné zavrzganie, ako keď dlážka povolí pod váhou topánky. „Haló?!“ zvolala, hoci neočakávala, že jej niekto odpovie.

Vtom sa zhora ozvalo kýchnutie.